

POLIKRÓM

online folyóirat

ALAPÍTÓ-FŐSZERKESZTŐ:

EGRİ László

SZERKESZTŐK:

GYARMATI Zsolt

SZILÁGYI Gábor

KIADÓ: EGRİ László

KIADÓ SZÉKHELYE:

4200 HAJDÚSZOBOSZLÓ,

RÁKÓCZI U.17.

ISSN 2064-1575

ONLINE KÖZÖSSÉGI-MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

II. ÉVFOLYAM/ 1. SZÁM

2014

E-POSTA: POLIKROM@FREEMAIL.HU

HONLAP: WWW.POLIKROM.WBH.HU

© POLIKRÓM

MEGJELENIK ONLINE FORMÁTUMBAN, ÉVENTE KÉT ALKALOMMAL

SZERKESZTŐSÉGI ÜZENET

Közösségi-művészeti folyóiratunk 2013 év elején indult. Mivel a publikálás témaköreit nem kívánjuk egy bizonyos tartalmi struktúrára korlátozni, ezért kapta lapunk a Polikróm (magy.: sokszínű) elnevezést. Olyan modern szócsőként kívánunk funkcionálni a XXI. században, ahol minden érdeklődő megtalálhatja a számára legfontosabb művészi értékeket.

Célunk, hogy olyan aktív közösséget hozzunk létre, ahol sokszínű alkotások összessége alakítja ki a lap egyedi arculatát.

Teret kívánunk biztosítani annak, hogy változatos témákról szólaltassunk meg tehetséges, művészi érdeklődéssel rendelkező diákokat, fiatal szerzőket, akik úgy érzik szívesen tennék közzé színvonalas alkotásaikat.

Az alábbi kategóriákban várjuk a munkákat:

-tanulmány

-cikk

-kritika

-recenzió

-interjú

-műfordítás

-próza

-vers

-grafikák, rajzok

TARTALOM

TORNYI TÍMEA: ÉN ÉS A TESTVÉREM

FINCZICZKI KATALIN: EGY HÉTVÉGÉM BUDAPESTEN; SZENT A BÉKA

MAHARITA SZABRINA: ÁLARCOK

VALKÓ ROLAND: SZÜLŐFÖLDEM

CSERNÁK DÓRA: MI IS A VERS?

PLESZKÁN ÉCSKA MUNKÁJA

SZILÁGYI MIHÁLY GYULA: SZERELMESEN

LIGETI PÁL: ÁDÁM ANNA A SALON DE MONTROUGE-ON

DINÓK ZOLTÁN: HIÁNYZÁS

HARÁNT ERVIN MUNKÁJA

GERGELY NOÉMI: EGY SZÖSZI PÖTTYÖS NAPLÓJA (I. RÉSZLET)

NAGY KLÁRA MUNKÁJA

Én és a testvérem

Amikor ezt a világot megpillantottam,
a döbbenettől csak sírni tudtam.

Nem tudtam, hogy kik állnak mellettem,
és minden ismeretlen volt környezetemben.

A sötétség után nagyon riadt voltam,
szóval ordítottam, ahogy csak tudtam.

Akkor még nem is sejtettem,
hogymeg egy szerető családba születtem.

Volt anyukám és apukám, nagymamám és nagypapám,
de a legklasszabb dolog otthon várt reám.

Egy valóságos, egy igazi, érző és lélegző,
egy társ, aki reggeltől estig kedveskedő.

Játszott velem és szórakoztatott,
ha üvölteni támadt kedvem, megnyugtatótt.

Ha sétálni indultunk, Ő mindig a babakocsit fogta,
s az utca embereinek dicsekedve mondta:

„Ő a mi babánk, nem rég született.”

Olyan kedves volt, mindig velem hencegett.

De a családtagok már csak ilyenek,
főleg, ha az ember egy testvér mellé született.

Igen. Ő volt az én testvérem, Tamás,
aki mindent megtanított, ami huncutkodás.

A csínytevéseknél Ő volt a tanárom,
de a sok mókát én nem bánom.

Reggeltől estig, állandóan alkottunk,
az unalmas napokba vidámságot hoztunk.
A játék közben mindig önfeledtek voltunk,
hóvárat építettünk, szeretteinknek békát hordtunk.

Malacon és birkán lovagoltunk,
a kukoricában is együtt loholtunk.

Legóztunk és labdáztunk,
fűszerekből patkánymérget csináltunk.
Az égetett cukrot szó szerint elkészítettük,
anyáékat sokszor teljesen kikészítettük.

Házi praktikákat is kiagyaltunk,
teával szőnyeget locsoltunk,
majd vasalónyomot hagytunk.

Szilvásvárakon is utána rohantam,
a patakba is miatta csúsztam.

Cipőm és zoknim motorháztetőn száradt,
mivel a patak vizes volt, nem pedig száraz.

Iskolába már külön jártunk,
de a kémiától a világból is kiszaladtunk.

A mateknak és fizikának behódoltunk,
az egyetemen mérnök jelöltként indultunk.

Ő lett gépész, én meg építész,
nem vita, az egész család tiszta ész.

Na jó, azért a mechanikával voltak gondok,
de mentségünkre szóljon, hogy nem vagyunk mások,
mint elég közeli rokonok.

Mára már felnőttünk,
majd két méteresre növekedtünk.

De a sok csíny nem gond felidézünk,
hiszen ezek elevenen élnek bennünk.
A sok csíny egy versben felsorolni lehetetlen,
soha nem végeznénk ebben az életben.
De a múltunkból semmit sem szégyellek,
ezért amíg élek reménykedek,
hogy ha egyszer lesz gyermekem,
Ő is olyan lesz, mint az én TESTVÉREM.

Egy hétvégém Budapesten

A népzuhatagon keresztül érkeztem.

Léteztem, de észre nem vettem.

Láttam a karácsonyfaizzóként villogó autópályán a kocsik reflektorját,
de nem volt sötét.

Angyallélekként világították meg a város fényei az eget.

Megérkeztem.

Buszra szálltam, kinéztem.

A kép úgy változott, mint

Anya arcán a mosoly, mikor megtudja, hogy gyermeke,

Már nem Krisztusi ártatlanságú fényember.

Mert elzüllött.

Mint itt a gyorsan mozgó emberfoszlányok.

Megálltam. Leszálltam.

Szocreál lakótelep ezer szemével üdvözöl,

És csillogó pupilláiban meglátom magam.

Üdvözöl a város.

Köszönök én is.

Jó estét!

Már megyek is.

És már züllöttem én is, mint a patkánytömeg,

És bár bárban jártam, magamat nem találtam.

Swinget hallgattam. Jó volt.

Aztán mámorban elaludtam.

És mindezt másnap újra csináltam.

Az autópályán világosba szálltam.

A várost elhagytam.

Elköszönt még utoljára.

Viszlát.

Tudom, hogy visszavár.

Szent a béka

Szólt egy hang, hogy
Szent a béka!
Kijavítottam egy papírra.
Mondtam, hogy az béke, nem ka.
Nem hitte el a bolondja.
Ugrándozott, nevetgézett,
Biztosan engem nézett.
És csak ordibálta újra-újra:
Szent a béka, ke, ka, mind ka.
Mit kap ez a rozzant hibbant?
Fel nem fogtam s otthagytam.
De utánam jött és kísértett,
Fülembé dallamokat tépett.
Ránéztem és kiáltottam:
Béka az, csak békét vártam!
Ekkor végre elhallgatott,
Kezet fogott és mosolygott.
Így szólt: Most már szent a béke!
S elfutott az éterbe.

MAHARITA SZABRINA

Álarcok

Szülőföldem

Szülőföldem, bennem élsz örökké,
nem adnálak, nem, soha semmiért.
Nem hullasz a szívemben röggökké,
harangszóval a Földed őrizém.

Magyarságra hűséggel tanítasz,
s barátként a hazaszeretetre.
Ellenség karjába nem taszítasz,
nevelsz a törekvő tiszteletre.

Nótaszó, mi derít a jókedvre,
mehetnék nyugatra vagy keletre,
nem feledném vén Dunánk zúgását,
hallgatnám sokáig bús dallamát.

Szülőházam, s rózsakertes házak,
bő reményét adjátok a vágynak,
a nap és ég alatt hittél állok,
magyarok életét vigyázzátok.

Mi is a vers?

Mi is a vers?

Megmondani senki sem tudja,
de mindenki állítja, hogy csoda.

Mindenki tud verset írni,
de nem mindegyik szavát lehet inni.
Igazit, csak kevesek tudnak adni,
olyat, amit el is lehet hinni.

A vers nem betűk kavalkádja,
melyet bárki megalkothat.
Nem! Ez érzelmek harca,
melyeket a költő kifejezésre juttat.

Vívódik a világgal
és saját magával:
legnagyobb ellenségével,
ki számára legyőzhetetlen.

Amikor verset írok,
úgy érzem, Istent játszom:
Tereitek és alkotok,
s ha akarok, rombolok.

Bárhon élhetek,
bárki lehetek,

bármit tehetek.
Sorsom a kezemben,
tollam a fegyverem
és a hatalmam végtelen.

PLESZKÁN ÉCSKA munkája

Szerelmesen

Éjjelente mindig könyvet olvasott, már fogalmam sincs, melyik volt a kedvence, valahogy sosem hozta szóba, mintha élvezte volna, hogy végre valamit nem mond el. Tavasszal általában a kertben ücsörgött, és hallgatta a rovarok lágy duruzsolását. Egyszer aztán azt mondta, hogy elmegy vásárolni a közeli kisvárosba, és soha többet nem láttam újra. Állítása szerint eltévedt. Ezt onnan tudom, hogy megírta levélben, de valahogy nekem nem állt össze a kép, és úgy éreztem jobban teszem, ha azt hiszi, hiszek neki, és Én is azt hiszem, hogy hiszek neki, és úgy teszek, mintha nem történt volna semmi.

Nem sokkal később találtam munkát a közeli roncstelepen, kezdetben bátortalanul álltam a dologhoz, de magamhoz képest elég hamar beletanultam a szerepbe. Éjjelente zseblámpával fürkésztem a tücsköket a fűben, és kicsit arrébb a salakos részen, rugdostam a kavicsokat, de azt már csak hajnali négy óra körül kezdtem el, mikor a tücskök általában elhallgattak. Mindig is szerettem zörögni valamivel, azt hiszem az apró zaj volt az egyetlen, ami igazán megnyugtató. Már a kavicsokat rugdostam, amikor a távolból kiabálást hallottam, olyan kicsit részeg, de belátásra bírható ember üvöltözésének tűnt ez. Hallhatóan egyedül volt, de cseppet sem magányosan. Engem abban a pillanatban hatalmas büszkeséggel töltött el, hogy uniformisomban vonulhatok fel. A hajnali félhomályban egy fehér inges harmincas férfi, testét hengernek képzelve lapogatta a növényzetet, s közben artikulálatlanul felvidéki indulókat mormogott. Én jól elmagyaráztam neki, hogy csak felválni jöttem ide, igazából semmi közöm nincs hozzá, de nagyon szeretném, ha most rosszul érezné magát, mert én is mindig szégyelltem magam, mikor egy egyenruhással kellett valamit beszélnem. Olyankor még az általános iskolai sumákolások is, hirtelen aktuális gáztettnek tüntek, és úgy éreztem, sarokba szorítottak, a legjobb lesz, ha megadom magam.

Az úriember látszólag rám sem hederített, úgy látszik, nem tudtam elnyomni a

fejében játszódó heves háború zaját. Visszasétáltam a terepre, mert mi csak így hívtuk, és a váltás egykedvű, kávétól émelyítő szavai után hazafelé vettem az irányt. Szabadnapom volt, úgy éreztem enyém a világ, még csak igazán fáradt sem voltam. Az út, mint mindig tökéletesen üres volt és konokul csendes. Az üres ház, mintha szándékosan akart volna kihozni a sodromból. Mindig mindenhol csend volt, és senki sem csinált rendetlenséget soha. Minden egyes nap ugyanúgy értem haza, ahogy elmentem, ugyanúgy lógott a fogason az ottfeljtett sál, ugyanannyi pohár volt a mosogatóban, ugyanolyan üres volt a kenyértartó, mint este. Enni márpedig valamit kell, ez kétségtelen. A cipőmet szerencsére még nem vettem le, vállamra csaptam a kabátot, és elindultam bevásárolni. Saját megdöbbenésemre be kellett látnom, hogy én is eltévedtem. Írtam is levelet, de senki sem válaszolt. Azt hiszem jobban teszem, ha azt hiszem, hogy ez így van jól, és úgy teszek, mintha nem történt volna semmi.

Ádám Anna a Salon de Montrouge-on

A Párizs melletti Montrouge-ban idén 59. alkalommal rendezték meg a „Salon de Montrouge”-t. A kurátorból, galériatulajdonosokból, műgyűjtőkből, műkritikusokból és művészi intézményvezetőkől toborzott zsűri az idei háromezer egyszáz jelentkező közül hetvenhárom nemzetközi művészt választott ki, közöttük egy magyart is: Ádám Annát. A Szalonnak három éve nem volt magyar résztvevője, utoljára Esterházy Marcell kapott bemutatkozási lehetőséget 2011-ben. Ádám Anna három munkája – egy videó, egy textilinstalláció, valamint egy tizenegy elemből álló hímzett fénykép-sorozat – május 28-ig tekinthető meg a múlt század harmincas éveiben épült *Beffroi de Montrouge* vörös téglás épületében.

Ádám Anna munkái a személyes, kollektív és hivatalos (történelmi) emlékezet konfliktusaira épülnek. Mások történeteinek és emlékeinek nyersanyagából a művész szubjektív-alternatív stratégiákat dolgoz ki, válaszul azokra a hivatalos képi és fogalmi reprezentációkra, amelyeket a hatalom ráerőszakol a társadalomra. Jóllehet a múlt - hol kiindulópontként, hol kontextusként, hol rejtve, hol nyíltan kimondva - folyamatosan jelen van munkáiban, Ádám Anna alkotásai mégis a jelenről és a jelenhez szólnak: mindegyiknek van erős társadalom-kritikai olvasata, aktuálpolitikai vonatkozása.

A *Mintha... (Comme si...)* című videóban a művész arra a látszólag abszurd kérdésre keres választ, hogyan lehet a történelemről felejtéssel beszélni, hogyan lehet a történelemre épp a felejtéssel emlékezni, illetve hogyan alakíthatja és hogyan szólaltathatja meg a felejtés a történelmet? A mindössze harminchét másodperces videó „alánya”, a Holokauszt-emlékév körüli botrányok közepette, a konkrét emlékek hiányával, de még mindig feldolgozhatatlan fájdalommal idézi fel a történelmi eseményt. Mintha a felejtés egyszerre lehetne emlékezés és megemlékezés.

A *Mapping Memories* textil installáció: a helyi lakosok anekdotáinak és történeteinek fényében azokat a rohamos építészeti, városképi és strukturális

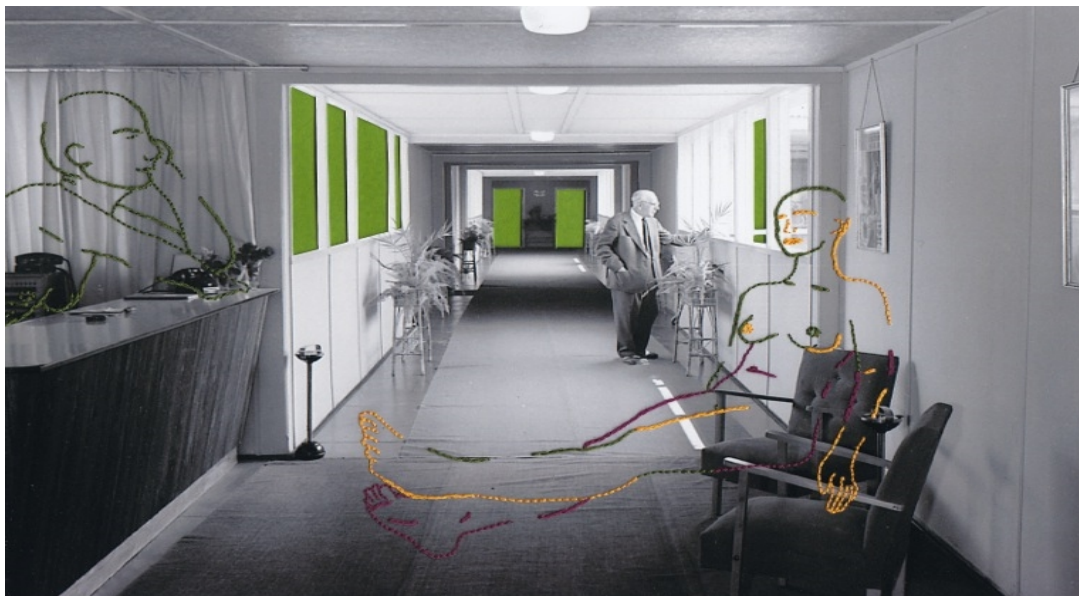
változásokat kívánja feltérképezni, amelyek a rendszerváltás óta a volt „szocialista” fővárosokban (Budapesten, Berlinben, Jerevánban, Prágában, Tbilisziben, Vilniusban stb.) következtek be. A több városból álló szubjektív tér-idő térkép-sorozatból a Szalon látogatói Újpest változásaival ismerkedhetnek meg.

Fotó: © Ádám Anna

„A textil nekem egyszerre „intervenciós” felület, vetítő vászon – a szó konkrét és átvitt jelentésében egyaránt –, ugyanakkor formálható és gyúrható nyersanyag, amelyből a kiállítási falfelületre in-situ „faragom ki” a formát. A kiállításon látható konstrukció Újpest egyik részét ábrázolja. Amikor a reliefet „építettem”, hajtogattam, csavartam a falon, ügyeltem rá, hogy pontosan kövessem a helybeliek által leírt topográfiai jellegzetességeket. Egy japán látogató formailag a kalligráfiához hasonlította ezt a végleges formát. Kétségtelen, hogy a ritmus, illetve a koreográfia egyformán szerves része a folyton mozgásban levő város fogalmának.”

A textil- és divattervezői képesítéssel egyaránt rendelkező művész munkáiban gyakori kifejezési eszköz a varrás és hímzés. Mapping Memories utak és útvonalak textilre varrt aggregátuma, a Re-Play! című sorozat pedig fényképre hímzett szellemalakok találkozóhelye.

Fotó: © Ádám Anna

„Nekem a cérna valójában tinta, cérnával „írok” narratívákat, szövek történeteket... Hol sajátjaimat, hol másokét. A tű a felbukkanás-eltűnés dialektikájára épül, én ezt a köztes állapotot kívánom megteremteni, illetve megtartani a szaggatott kontúrú, hímzett fantom-szerű figuráimmal. A hímzés reliefet is ad a képnek, és ezzel egy kicsit az objekt tartományába helyezi a hagyományosan kétdimenziós fényképet.” Mintha a hímzett fantomfigurák hirtelen betörnének a közelmúlt emléket őrző sivár közterekbe.

Hiányzás

Az apa fáradtan feküdt le, miután hazaért az asztalosműhelyből. Felesége dolgozni volt oda a postán. Sanyi éppen elszenderedne, mikor kopogtatnak. Az osztályfőnök volt az, Lajos bácsi. Sanyi ajtót nyit.

- Jó napot! – mondja Sanyi

- Jó napot uram! – mondja az osztályfőnök

- Maga az osztályfőnök, ugye?

- Hát persze! Nem ismer meg?

- Kérem, fáradt vagyok, most jöttem haza a munkából, mondja már mit akar?

- A fia egy hete nem volt táján se a gimnáziumnak!

- Ez nem lehet. Az én fiam? De miért?

- Nem tudom! S gondolhatja, hogy nem kis ügyről van szó, ha már önhöz eljöttem!

- Biztos hogy az én fiam?

- Hát persze! Kérdezze csak őt meg!

- S most hol van?

- Fogalmam sincs!

- Tehát az utcán lődörög?

- Nem tudom. Valószínű.

- Majd beszélek vele.

- Kérem győzze meg hogy járjon be, különben kicsapja a tanári kar! - Sanyi látta, hogy ez nem tréfa. Lajos elköszönt. Péter meg egy negyed óra múlva hazajött. Táskáját lerakta, úgy csinált, mintha minden rendben lenne.

-Hol voltál?

-Hogy-hogy hol voltam? – kérdezi a srác

- Lajos itt járt! Azt mondta, hogy lógsz!

- Ez nem igaz!

- Egy hete az iskola táján se voltál!

Peti lehorgasztotta a fejét, érezte, hogy most valami hegyi beszéd, intő figyelmeztetések sorozata jön.

-De hát miért lógsz?

Peti nem akart válaszolni. Nem mert bevallani, hogy Zsolt bántalmazza őt.

-Valami bajod van? Beteg vagy tán?

- Nem – válaszolt nyersen Peti.

- Hát akkor?

- Az iskolában egy gyerek...

- Egy gyerek?.. Mit csinál? Nem hagy békén? Vagy ver?

- Igen, néha molesztál!

- Hogy hívják azt a gyereket?

- Zsolt az!

-Nahát ezt majd elmondom az osztályfőnöknek!

- Inkább ne!

- Már hogyne! Neked nem kell félned! Majd alaposan móresre tanítom azt a gyereket!

Peti szíve felengedett. Tudta, hogy apjára végül is mindig számíthat.

-Most egyél valamit! Rém sovány vagy!

Nem sokat evett. Fáradtan és kimerülten feküdt le. A dologból aztán nagy botrány lett. Sanyi mindent elmesélt a tanári karnak. Zsolt beismerte, hogy bántalmazta Petit. Az ügy odáig fajult, hogy már nem Peti volt bajban, hanem Zsolt. És a többi gyerek volt a szemtanú arra amit ez a gyerek művelt szegény Petivel.

Ő újra iskolába járt, míg Zsoltot megfenyegették – ha még egyszer bántani meri Petit akkor kicsapják. Az osztály is nagyon örült. S a harmadik év végén Zsolt irodalomból meg is bukott. Így már az egész diáksereg fellélegezhetett, boldog volt. Évet kellett ismételnie.

A negyedikbe már majdnem mint felnőtt gyerek lépett Peti, aki mindenből jó vagy jeles osztályzatot kapott. Most már egy napot sem hiányzott szinte. Beteg sem volt s megszabadult a kiállhatatlan Zsolttól, akit egyébként a tanárok is utáltak. Minden a rendjén ment, Peti már csak azon törte a fejét, hol is folytassa tovább tanulmányait. Sanyi büszke volt fiára, hiszen alighanem jobb tanulónak bizonyult, mint amilyen ő volt annak idején s minden biztonnyal Petiből, a munkásember apjából már nem egy hétköznapi munkás, hanem egy felfelé törekvő értelmiségi lett...

HARÁNT ERVIN munkája

GERGELY NOÉMI

Egy szösi pöttyös naplója (I. részlet)

2012. 07. 23.

Kedves naplóm!

Nem, ez pocsék kezdés. Amúgy is, miért beszélnék egy füzethez? Nem nagy cucc. Elég necces ez a helyzet; hogyan kell elkezdni egy naplóírást? Soha nem volt még naplóm, de ha már szereztem egyet, akkor kipróbálhatnám. Sokat nem veszíthetek vele. Nem rég vásároltam egy táborban, még hozzá pengőkért. A pengő a táborban használt pénznem volt, melyeket különféle akciók alkalmával szerezhettünk be, például sportoláskor, vagy mondjuk ha aznap a csapatom nyert a vetélkedőkön. Aztán a hét végén levásárolhattuk őket tök jó holmikért. Egy csomó vagány cuccot kapnak a szervezők külföldről a támogató alapítványoktól, és ezek közül vásárolgathattunk kedvünkre. Vettem egy parfümöt, ezt a naplót, egy csini krémszínű sálát és egy hajpántot, amit azóta már Lalának ajándékoztam, mert annyira tetszettek neki a kis lila szívecskek rajta.

Jah igen, Lala a legjobb barátnőm, meg hát padtársnők is vagyunk, mivel egyben az osztálytársam is. Bár az igazi neve Laura, mindenki csak Lalának becézi, szerinte ez aranyosabb. Egy kissé fura, mondjuk, a magunk módján mind azok vagyunk, nem de? :)

Amúgy a tábor nagyon klassz volt, az egész egy osztályösszerázó hétvége volt, egy pályázat alkalmával nyertük. Nem mintha nem lennénk elég összetartóak, de hát egy ingyen kirándulásnak mindenki örül, főleg ha azt a barátaiddal töltheted, szülők nélkül (!).

Na most pedig el szeretném mondani, hogy ebben a naplóban szándékozom kiélni életem azon hátralevő napjait, amikor nem jutok elég társasághoz. De kinek is

mondom el? Ilyenkor érzem magam a leghülyébbnek. Mindegy. Szerintem ezt az oldalt ki fogom tépni, még a végén valaki kiröhög, hogy ilyesmiket írok a naplómba. De hát ki a túró tudja, hogy mit kell ide írni? Hagyjuk, majd húzok ide egy nagy ikszet, ha lesz egyszer kedvem. Talán.

Jaaj, ne is mondjam. Apa már megint azzal büntet, hogy az iratait kell különválogassam. Kicsi koromban titkár szerettem volna lenni, de borzasztó egy munka. Hogy erre eddig miért nem jöttem rá? És mindezt csak azért kapom, amiért a múltkor eláztunk Lalával, és beálltunk egy fa alá, mert oda nem esett annyira az eső. Jó, mondjuk nem is azért, amiért eláztunk, hanem mert a fa alatt álldogáltunk. Ki tudta, hogy egy fába bármikor belecsaphat a villám??

2012. 07. 28.

Ez életem első nyara, amikor július 28-án még nem voltak problémáim. Legalábbis azok közül a nyaraim közül, amelyekre emlékszek. Sőt, egészen jól alakul. Első sorban azért, mert idén már ötödjére megyek strandra, és most Lala is velünk jön, mivel múltkor nem jöhetett a hegedű fellépése miatt.

Tudniillik ugyanis Kedves Naplóm (már megint ez a "kedves", nem ismerek magamra), hogy Lala nagyon jól hegedül, és sok fellépése van, például a színházban és a filharmóniában. Tavaly pedig Bécsben volt egy zenekarral, és szólót játszott, én is láttam, mivel volt élő közvetítés. Jaj de jó volt, annyira szeretem hallgatni, mikor játszik. Általában ő hegedül, én zongorázok és énekelek. Nagyon jó párost alkotunk, sok zenetanár is dicsért már.

2012. 08. 02.

Stresszes nap. Egy órája keltem fel, még hozzá a fűnyíró idegtépő dallamára. Ezt a hangulatot még az is fokozta, hogy nem volt tej a hűtőben, pedig köztudott tény,

hogy minden reggel tejet iszok. Na és ha ez nem volna elég, Hanna egész nap azzal vádolgatott, hogy elveszem a holmijait anélkül, hogy elkérném, pedig most tényleg nem én voltam. Ráadásul ilyenkor mindig okolja az én kis Pötyimet, csak azért, mert egyszer szétrágta az egyik kedvenc papucsát. Jó, akkor még kölyök volt, nem tudhatta, hogy azt nem szabad; különben is, tanult a leckéből, azóta nem csinált ilyet. Én meg mondhatom neki, hogy nincs nálam a szájfénye! Nehéz, ha az embernek van egy nővére...

A dolgokon csak az könnyített, hogy az előbb anya megtalálta Hanna kimosott nadrágjának a zsebében az eltűnt szájfényt. Kiderült, hogy mégis csak Hanna felejtette benne, mikor sietett röplabdára és csak gyorsan átcserélte a nadrágját. Anya pedig szintén sietett mikor betette a cuccokat a mosógépbe, szóval mindketten hibásak. Anya be is vallotta, hogy részben ő is tehet róla, de Hannácska csak mentegetni próbálta magát. Most komolyan, olyan nagy dolog néha bevallani, hogy igenis emberből vagy, nem vagy tökéletes és hibázol? Agyrém ez az egész ház, úgy, ahogy van.

2012. 08. 05.

Hanna tegnap megtalálta a naplómát és naná, hogy beleolvasott. Aztán pedig irtó mérges lett, hogy én róla írogatok a naplómban és, hogy kibeszélem. Persze arra még maga sem jött rá, hogy egy naplóban egyszerűen nincs kivel kibeszéljem. Vagyis, éppenséggel lenne, mivel ezt a naplót majd neked fogom elküldeni Kata, vagyis, már elküldtem, mikor te ezt olvasod, de most még csak el fogom küldeni, szóval még nem kaphattad meg. Hagyjuk. Ugyanis rájöttem, hogy egy naplónak máris van értelme, ha az illető, aki írja, később elküldi valakinek. Jó, ez eléggé érthetetlen volt, persze ez csak az én hibám, ne okold magad, ha olvasás közben néha nem érted, miről van szó. A helyedben én is mindig lemaradnék.

Amúgy veszekedés közben a szánk lehallatszott a földszintig, és anya dühösen feljött, hogy mi már megint ez a civakodás -mivelhoggy eléggé gyakran veszekszünk

mostanság a Hannával-. Én magyarázkodtam is, hogy Hanna megint hisztizik a semmiért, erre meg ő rávágta, hogy ez igen is nagy dolog. Bizony, nagy dolog az, hogy leírom a gondolataimat. Kata, szerinted is rossz dolog az, ha csak úgy kibeszélem őt? De hát végül is ez nem is kibeszélés, és amúgy sem hinném, hogy én vagyok az egyetlen, aki a naplójában megjegyzéseket tesz másokról. Vagy igen?

Anya pedig, mikor megtudta, hogy naplót vezetek -azt hiszem ennek így mondják, mármint a napló vezetésnek- akkor még gratulált is. Neki nagyon tetszett az ötlet, hogy leírom a velem történeteket, na meg az érzéseimet egy ilyen kis könyvbe. Aztán pedig leszidta -na jó, csak kicsit kiabált- Hannát, és körülbelül tíz perces kiselőadást tartott arról, hogy nem illik a másik személyes tárgyai között kotorászni, főleg nem belenézni a naplójába. Hanna aztán bocsánatot is kért, végül is csak a tesója vagyok. Én is bocsánatot kértem amiért rögtön úgy ráordítottam a múltkor mikor vádaskodott a szájfényével kapcsolatban. Anya még el is mosolyodott; még akkor is nevetett egy kicsit, mikor elmesélte apának a történeteket, aki mindig hozzáteszi az ilyen eseményekhez, hogy "Hát igen, ilyenek az ikrek." Bár addig nem szólt semmit, csak tehetetlen arcot vágott, míg rá nem jött, hogy mi is a napló. El kellett magyarázni neki, mivel ő sohasem írt naplót, sőt, még ismerősei sem. Bár azok után, hogy a múltkori lemondott séta helyett otthon ücsörögtünk és akartunk játszani apával kő-papír-ollót, ő pedig nem ismerte a játékot, ezen már nem is csodálkozok. Hát igen, ilyenek az ősök, látszik, hogy a fiatalság mennyit változik az idő folyamán.

NAGY KLÁRA munkája